KOMMISSIONENS BESLUT

av den 19 maj 1998

om handelshinder som orsakas av Japans förfaranden för läderimport, fattat i enlighet med rådets förordning (EG) nr 3286/94

[delgivet med nr K (1998) 1373]

(98/354/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3286/94 av den 22 december 1994 om fastställande av gemenskapsförfaranden på den gemensamma handelspolitikens område i syfte att säkerställa gemenskapens rättigheter enligt internationella handelsregler, särskilt regler som fastställts av Världshandelsorganisationen (WTO) [1], ändrad genom förordning (EG) nr 356/95 [2], särskilt artiklarna 13 och 14 i denna,

efter samråd med rådgivande kommittén, och

med beaktande av följande:

A. FÖRFARANDE

(1) Den 24 februari 1997 mottog kommissionen ett klagomål i enlighet med artikel 4 i rådets förordning (EG) nr 3286/94 beträffande Japans förfaranden för handel med läder. Klagomålet ingavs av de europeiska garvarnas branschorganisation, Cotance (Confederation of National Associations of Tanners and Dressers of the European Union). Produkterna i fråga var läder av nötkreatur och andra oxdjur samt av hästdjur, garvat och färdigt för beredning och/eller färgning, färgat, med tryck eller prägling, både spaltat och ospaltat läder av får, lamm, get eller killing, garvat och färgat eller präglat.

(2) Cotance hävdade att export av färdigt läder från Europeiska gemenskapen till Japan praktiskt taget var omöjligt på grund av samverkan mellan följande handelshinder: Förvaltningssystemet för tullkvoterna för färdigt läder, vilket gör att kvoterna inte kan utnyttjas till fullo, subventioner till den japanska läderindustrin samt japanska importörers och läderhandlares konkurrensbegränsande affärsmetoder.

(3) Klagomålet innehöll tillräckliga bevis för att motivera inledandet av ett undersökningsförfarande enligt rådets förordning (EG) nr 3286/94. Kommissionen inledde därför den 9 april 1997 ett undersökningsförfarande [3], vilket ledde till en fördjupad undersökning av kommissionen, både på det faktiska och rättsliga planet, av villkoren för läderimport till Japan. På grundval av denna undersökning drar kommissionen följande slutsatser:

B. HANDELSHINDER

a) Förvaltning av tullkvoter

(4) Japan införde 1986 tre tullkvoter för import av färdigt läder av nötkreatur och andra oxdjur (första och andra kvoten) samt av får, lamm, get eller killing (tredje kvoten) inom ramen för vilka en lägre tullsats vid import av dessa produkter tillämpas. 1997 uppgick denna tullsats till mellan 13,9 % och 18,5 % medan tullsatsen för import utanför tullkvoten uppgick till 48,8 %, vilket är en klart avskräckande nivå. Samtidigt som nivån på de tre tullkvoterna som varje år fastställs av parlamentet är låg, underutnyttjas de regelbundet trots det mycket stora intresse som gemenskapens garvare visar för den japanska marknaden.

(5) Kommissionen konstaterar att förvaltningen av systemet för tilldelning av licenser för import inom ramen för tullkvoterna är oerhört komplicerad. Tilldelningarna till de traditionella importörerna beräknas på grundval av den tidigare importvolymen och ett schablonmässigt tak fastställs för de nya importörerna. Detta system kan kritiseras i flera avseenden:

(6) För det första ökar tilldelningen till de traditionella importörerna inte alls, eller bara mycket lite, från ett år till ett annat och nya importörer får nöja sig med en mycket liten tilldelning, även om kvoterna inte utnyttjas vid årets utgång.

(7) För det andra utfärdas licenserna ofta för kvantiteter som inte är ekonomiskt bärkraftiga och den mycket korta giltighetsperioden för vissa licenser som utfärdas i slutet av året hindrar ett optimalt utnyttjande av dem. Giltighetsperioden för outnyttjade licenser kan nämligen inte förlängas för att gälla under följande år.

[1] EGT L 349, 31.12.1994, s. 71.
[2] EGT L 41, 23.2.1995, s. 3.
[3] EGT C 110, 9.4.1997, s. 2.

(8) För det tredje måste licensansökningarna inom ramen för den ”allmänna” kvoten, vilken utgör 95 % av den samlade kvoten, invigas på en och samma dag vid årets början. Detta krav förefaller inte rimligt.

(9) Slutligen har vissa aspekter av förvaltningen av systemet, särskilt de villkor en importör måste uppfylla för att betraktas som traditionell importör, benägenhet att avskräcka utländska företag från att öppna kontor i Japan för direktimport av läder, dvs. utan att använda sig av japanska mellanhänder.

(10) Mot bakgrund av ovanstående är det kommissionens uppfattning att systemet för tilldelning av importlicenser inom ramen för de tre tullkvoterna för läder är mer komplicerat än nödvändigt och utgör ett indirekt skydd för de inhemska japanska lädertillverkarna.

(11) På grundval av detta drar kommissionen slutsatsen att förenligheten mellan systemet för tilldelning av importlicenser och artiklarna 1.6 och 3.5g, h, i och j i avtalet om importlicensförfaranden som bifogas Marrakechavtalet om upprättandet av Världshandelsorganisationen (WTO), kan bestridas.

b) **Subventioner**

(12) Kommissionen konstaterar även att den japanska regeringen sedan många år tillbaka ger omfattande subventioner för utveckling av de så kallade Dowa - regionerna. Budgeten för detta ändamål uppgick 1996 till 126 000 miljoner yen. Dessa subventioner, som inte har anmälts till WTO, kan betraktas som specifika eftersom de bara beviljas till vissa företag etablerade på territorium som lyder under japansk överhöghet och eftersom det inte finns några neutrala och övergripande kriterier för att avgöra vem som har rätt till dessa subventioner. Dessa företag ligger just i de delar av det japanska territoriet där de japanska garverierna traditionellt är etablerade.

(13) Härtill kommer ett subventionsprogram för lädersektorn till ett belopp på drygt 300 miljoner yen under 1996, som Japan anmälde i enlighet med artikel XVI i GATT 1994 och artikel 25 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Det finns även en lånegarantifond för läderindustrin. Denna fond lär ge en årlig ränteavkastning på 300 miljoner yen.

(14) De belopp som beviljas inom ramen för dessa olika program kan innebära att tröskelvärdet på 5 % av värdet på försäljningen av färdigt läder i Dowaregionerna nås, vilket gör att man kan förmoda att gemenskapens intresse förorsakas allvarlig skada i enlighet med artiklarna 5 och 6 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder som bifogas. Marrakechavtalet om upprättandet av Världshandelsorganisationen. Kommissionen drar slutsatsen att åtgärder kan vidtas mot dessa subventioner i enlighet med artikel 7 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder på grund av deras inverkan på gemenskapens intressen.

(15) Kommissionens slutsatser grundar sig på tillgängliga uppgifter. Därför kan det bli nödvändigt att komplettera vissa uppgifter för att bekräfta analysen av den ogynnsamma inverkan som subventionerna i fråga har på gemenskapens intressen. Dessa uppgifter kan i förekommande fall inhämtas under tvistlösningsförfarandet genom tillämpning av bilaga V i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder.

c) **De japanska importörernas handelsförfaranden**

(16) De japanska importörernas och läderhandlarnas restriktiva handelsförfaranden har inte kunnat påvisas och därför kan detta handelshinder inte fastställas.

C. OGYNNSAM INVERKAN PÅ HANDELN

(17) Förvaltningssystemet för importlicenser inom ramen för tullkvoterna är en källa till osäkerhet hos exportörerna vilka inte kan förutse utvecklingen av deras försäljning i Japan. Denna osäkerhet avskräcker dem från alla faktiska ansträngningar för att penetrera marknaden. Det leder dessutom till att gemenskapsgarvarnas exportkostnader, som redan är onormalt höga, ökar väsentligt.

(18) Genom subventionerna till den japanska industrin upprätthålls på ett konstgjort sätt de japanska garvarnas konkurrenskraft på en redan, i många andra avseenden, skyddad marknad. Detta gör det ännu svårare för gemenskapsgarvarna att penetrera den japanska marknaden.

(19) Resultatet är att gemenskapens export av färdigt läder till Japan är lägre än vad som rimligtvis skulle kunna förväntas på en marknad av denna storlek. Det är nämligen bara cirka 1,7 % både i volym och värde, av gemenskapens export av det läder som

avses i klagomålet som exporteras till Japan. Det begränsade tillträdet till den japanska marknaden får avsevärda negativa handelseffekter för en gemenskapsindustri som i hög grad är beroende av export till industrialiserade länder, vilka är de enda marknaderna som kan köpa stora mängder läder av lyxkvalitet.

D. GEMENSKAPENS INTRESSE

(20) Med anledning av dessa negativa handelseffekter, som drabbar garvarna i flera medlemsstater, är det i gemenskapens intresse att agera.

(21) Efter antagandet 1984 av GATT-panelens rapport om de åtgärder som Japan har vidtagit avseende import av läder ([1]), förväntade sig gemenskapen dessutom att Japan faktiskt skulle förbättra villkoren för tillträdet till denna marknad. Eftersom detta mål inte helt har uppfyllts förefaller det vara i gemenskapens intresse att agera i syfte att åtgärda denna situation.

E. SLUTSATSER OCH ÅTGÄRDER SOM BÖR VIDTAS

(22) Undersökningen har påvisat att det nuvarande japanska systemet inte möjliggör någon väsentlig ökning av gemenskapens export av läder till Japan. En väsentlig förbättring av villkoren för tillträde till denna marknad förutsätter omfattande förändringar av förvaltningssystemet för importlicenser och av subventionsprogrammen.

(23) De olika svaren från de japanska myndigheterna visar tydligt att dessa inte har för avsikt att genomföra några av de förväntade förandringarna. Under dessa omständigheter innebär tvistlösningsförfarandet i Marrakechavtalet om upprättandet av WTO det enda sättet för gemenskapen att göra sina rättigheter gällande.

(24) Kommissionen kommer därför att föreslå att Japan deltar i ett internationellt samrådsförfarande inom ramen för WTO:s tvistlösningsförfarande i enlighet med artikel 6 i avtalet om importlicensförfaranden och artiklarna 7 och 30 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Förvaltningen av de tre tullvoterna som öppnats för import av läder till Japan och de konsekvenser som den japanska regeringens subventioner till den japanska läderindustrin får för gemenskapens intressen, utgör ”handelshinder” enligt artikel 2 i förordning (EG) nr 3286/94.

2. I enlighet med överenskommelsen om regler och förfaranden för tvistlösning liksom med alla andra relevanta bestämmelser i Marrakechavtalet om upprättandet av Världshandelsorganisationen, inleder Europeiska gemenskapen ett förfarande mot Japan avseende de handelshinder som fastställs i artikel 1.1.

Artikel 2

Detta beslut skall tillämpas från och med den dag det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 19 maj 1998.

På kommissionens vägnar

Leon BRITTAN

Vice ordförande

([1]) Panel om de åtgärder som Japan har vidtagit avseende import av läder; panelens rapport antogs den 15 — 16 maj 1984 (L/5623).